

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci navrhovatele: **Mgr. D. Z.**, proti odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy odpůrce ze dne 29. 12. 2021, čj. MZDR 14601/2021-34/MIN/KAN, v rozsahu čl. I bodu 9, 10, 11, 13 a 15,

t a k t o :

- I. Návrh týkající se čl. I bodu 9 písm. c) a d), bodu 10 písm. c), d) a e), bodu 11 písm. a) a bodu 13 písm. a) a d) opatření obecné povahy odpůrce ze dne 29. 12. 2021, čj. MZDR 14601/2021-34/MIN/KAN, **se odmítá**.
- II. Návrh **se** ve zbývající části **odmítá** pro zjevnou neopodstatněnost.
- III. Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatel se návrhem na zrušení opatření obecné povahy podaným u Nejvyššího správního soudu dne 11. 1. 2022 domáhal zrušení mimořádného opatření odpůrce ze dne 29. 12. 2021, čj. MZDR 14601/2021-34/MIN/KAN, a to v rozsahu čl. I bodu 9, 10, 11, 13 a 15. Toto mimořádné opatření bylo vydáno k ochraně obyvatelstva před dalším rozšířením onemocnění covid-19 na základě § 69 odst. 1 písm. i) a odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném od 1. 5. 2020, a § 2 odst. 2 písm. b) až e) a písm. i) zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 14. 1. 2022 (dále „pandemický zákon“).

[2] Mimořádné opatření stanovilo s účinností od 3. 1. 2022 podmínky pro vstup osob do některých vnitřních a venkovních prostor nebo pro účast na hromadných akcích nebo na jiných činnostech. Pro možnost využití některých služeb, vstup do provozoven či účast na akcích bylo jednotlivými ustanoveními mj. vyžadováno naplnění podmínek dle čl. I bodu 15 mimořádného opatření. Těmito podmínkami jsou a) absolvování RT-PCR vyšetření na přítomnost viru SARS-CoV-2 s negativním výsledkem nejdéle před 72 hodinami, jde-li o i) osobu do dovršení 18 let věku, ii) osobu, která se nemůže podrobit

očkovaní proti onemocnění covid-19 pro kontraindikaci, nebo iii) osobu tzv. rozočkovanou; b) uplynutí nejméně 14 dní od dokončeného očkovacího schématu, a to schváleným léčivým přípravkem; nebo c) prodělání laboratorně potvrzeného onemocnění covid-19, jestliže uplynula doba izolace a od prvního pozitivního testu neuplynulo více než 180 dní.

[3] Napadené mimořádné opatření bylo s účinností od 17. 1. 2022 změněno mimořádným opatřením odpůrce ze dne 14. 1. 2022 čj. MZDR 1518/2022-1/MIN/KAN, a to v rozsahu čl. I bodu 10 a bodu 14. Dne 26. 1. 2022 odpůrce vydal mimořádné opatření čj. MZDR 2873/2022-1/MIN/KAN, kterým s účinností od 15. 2. 2022 změnil napadené mimořádné opatření ve znění mimořádného opatření ze dne 14. 1. 2022, a to tak, že v čl. I bodu 15 písm. b) mimořádného opatření doplnil slova „*uplynulo nejméně 14 dní od dokončeného očkovacího schématu;*“ *nahrazují slovy „od dokončení očkovacího schématu uplynulo nejméně 14 dní a v případě osoby, která dovršila 18 let věku, zároveň nejvýše 270 dní nebo byla očkována posilovací dávkou;*“. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 2. 2. 2022, čj. 8 Ao 2/2022-53, *tzv. bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb*, který nabyl právní moci dne 2. 2. 2022, zrušil k 10. 2. 2022 napadené mimořádné opatření v části čl. I bodu 3 písm. b) v rozsudku uvedených slovech a bodu 6 písm. b) odrážky i) ve slově „*nebo*“ a odrážky ii) a písm. d). K témuž datu odpůrce následně mimořádným opatřením ze dne 9. 2. 2022, čj. MZDR 1518/2022-2/MIN/KAN, zrušil celé napadené mimořádné opatření.

II. Obsah návrhu na zrušení mimořádného opatření

[4] Navrhovatel ke své aktivní procesní legitimaci uvedl, že není očkovaný proti onemocnění covid-19 a zároveň toto onemocnění neprodělal. Je přímo dotčen mimořádným opatřením, protože nemůže využívat služby jím regulované, a tím, že mimořádné opatření neobsahuje výjimku z důvodu výhrady svědomí. Navrhovatel se nemůže pro výhradu svědomí podvolit škodícím opatřením a neskrývanému tlaku státu na očkování a samotnému očkování. Mimořádné opatření mu nezákonně brání v tom, aby mohl vzít své děti do aquaparku, do kina, divadla nebo na lyže či do zoo. Tam všude navrhovatel rád s dětmi chodil, ale nyní už měsíce nemůže.

[5] Mimořádné opatření je nepřiměřené, protože nestanovuje výjimku z povinnosti vstupovat na vymezená místa a využívat služby jen s očkováním či proděláním onemocnění pro osoby, kterým v podstoupení očkování brání svědomí. Nepřítomnost této výjimky není v mimořádném opatření řádně odůvodněna. V této souvislosti navrhovatel odkázal na rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2020, čj. 9 As 62/2020-33. Nutit navrhovatele tím, že mu jsou dlouhodobě upírána základní práva, k tomu, aby jednal proti svému svědomí a podvolil se příkazu, který je v rozporu s jeho vnitřním hodnotovým řádem, je nepřiměřené. Navrhovatel splňuje výjimku z očkovací povinnosti vymezenou Ústavním soudem v nálezu ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 1253/14. Postup odpůrce je v rozporu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Cíl omezit šíření viru je jen zástěrkou. Ve skutečnosti jde o vynucování očkování. Očkované osoby mohou vir šířit. Navrhovatel je ochoten umřít na covid-19. Sepsal proto dříve vyslovené přání, aby nebyl v případě nákazy tímto onemocněním léčen. Nezahtlí proto systém. Z hlediska ochrany veřejného zdraví není nebezpečné, pokud by byla navrhovateli poskytnuta výjimka

pokračování

z důvodu výhrady svědomí. Očkování totiž také nejsou bezinfekční. Mají stejnou virovou nálož jako neočkovaní. Nadto vzrůstají informace o škodlivých účincích očkování.

III. Vyjádření odpůrce a replika navrhovatele

[6] Odpůrce k návrhu na zrušení opatření obecné povahy uvedl, že výjimka požadovaná navrhovatelem by popírala smysl a účel napadeného opatření. Byla by zneužívána a navíc by bylo její splnění v praxi nekontrolovatelné. Výhra svědomí je výjimečný institut, který nelze použít obecně. Rozdílný přístup k neočkovaným osobám má svůj rozumný základ. Očkování vytváří v organismu očkované osoby nepříznivé podmínky pro replikaci viru. V případě, že se tato osoba nakazí, je nižší pravděpodobnost vzniku mutací, které jsou přenositelné na další osoby. Pokud se očkovaná osoba setká s nakaženým člověkem, je riziko nákazy několikanásobně nižší než u neočkovaných osob, které onemocnění neprodělaly. Současně je nižší pravděpodobnost závažného průběhu onemocnění a úmrtí. Dojde-li k nákaze očkované osoby, je tato osoba pravděpodobně méně infekční a je u ní zkrácena doba vylučování viru. Odpůrce odkázal na rozsudek NSS ze dne 20. 10. 2021, čj. 2 Ao 7/2021-157, a ze dne 16. 12. 2021, čj. 9 Ao 28/2021-41. Jejich závěry jsou přílehlavé i na nyní projednávanou věc. Závěrem odpůrce navrhl, aby Nejvyšší správní soud návrh jako nedůvodný zamítl.

[7] Navrhovatel v replice k vyjádření odpůrce uvedl, že odpůrce učinil názorový obrat, pokud jde o možnost výjimky z důvodu výhrady svědomí nebo náboženského přesvědčení, oproti vyjádření ze dne 22. 10. 2021 ve věci vedené pod sp. zn. 9 Ao 28/2021. Mimořádné opatření zná výjimku pro osoby, které se nemohou podrobit očkování pro kontraindikaci. Jde tedy o to, aby existoval mechanismus, jak výhradu svědomí zohlednit. To, že napadené opatření tento mechanismus nezná, způsobuje jeho nezákonnost.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

IV.1 Aktivní procesní legitimace navrhovatele

[8] Soud se nejprve zabýval tím, zda je navrhovatel aktivně procesně legitimován k podání návrhu na zrušení napadených částí mimořádného opatření.

[9] Podle § 101a odst. 1 věty první s. ř. s. platí, že *návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen.*

[10] Aktivní procesní legitimace představuje podmínku řízení, kterou musí obecně navrhovatel splňovat, aby byl oprávněn podat k soudu návrh na zrušení opatření obecné povahy. K jejímu splnění je zapotřebí, aby návrh obsahoval myslitelná a logicky konsekventní tvrzení o tom, že právní sféra navrhovatele (tj. jemu náležející subjektivní práva) byla napadeným opatřením obecné povahy dotčena. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009,

čj. 1 Ao 1/2009-120, č. 1910/2009 Sb. NSS, *územní plán Vysoká nad Labem*, bod 34; ve vztahu k mimořádným opatřením viz rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2021, čj. 8 Ao 1/2021-133, č. 4187/2021 Sb. NSS, *povinnosti pozitivně testovaných*, bod 34). Zároveň je nutné, aby měla napadená regulace přímý a neprostředkovaný vztah k právům navrhovatele. Soudy ve správním soudnictví jsou povolány k ochraně veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s.), přezkum tzv. *actio popularis* zákon nepřipouští. Proto nestačí, tvrdí-li navrhovatel, že je opatření obecné povahy nezákonné, aniž by současně tvrdil, že se tato nezákonnost dotýká jeho subjektivních práv (viz citované usnesení *územní plán Vysoká nad Labem*, především body 31, 36 a 41). Není-li podmínka aktivní procesní legitimace splněna, soud návrh usnesením odmítne podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[11] Z návrhu vyplývá, že navrhovatel dovozuje svou aktivní procesní legitimaci k napadení čl. I bodu 9, 10, 11 a 13 mimořádného opatření z toho, že mu mimořádné opatření jako neočkované osobě, která onemocnění covid-19 neprodělala, brání v tom, aby mohl vzít své děti do aquaparku, do kina, divadla, na lyže nebo do zoo, protože neobsahuje výjimku z důvodu výhrady svědomí. Tyto činnosti navrhovatel s dětmi rád vykonával.

[12] Soud předně podotýká, že čl. I bod 9, 10, 11 a 13 mimořádného opatření obsahuje jak úpravu, která ukládá povinnosti pouze provozovatelům služeb nebo organizátorům akcí, tak i úpravu, která ukládá povinnosti pouze zákazníkům. Navrhovatel se však zjevně návrhem domáhá toho, aby tyto služby a činnosti mohl využívat a vykonávat jako zákazník. Nicméně v návrhu do petitu zahrnul tato ustanovení v celém rozsahu bez ohledu na to, zda se jej uložené povinnosti jako zákazníka dotýkají. Zákazník však bez dalšího nemůže napadnout povinnosti uložené provozovateli služeb (organizátorovi akce), a to z důvodu neexistence přímého a bezprostředního vztahu mezi jeho právní sférou a těmito povinnostmi (viz bod [10] tohoto usnesení).

[13] Navrhovatel proto není aktivně procesně legitimován k napadení čl. I bodu 9 písm. c), bodu 10 písm. e), bodu 11 písm. a) ve slovech „*nařizuje provozovateli prostor nebo organizátorovi akce umožnit pouze takové využití kapacity vnitřního prostoru, aby bylo umožněno účastníkům dodržovat rozestupy 1,5 metru...stejná pravidla se použijí i pro návštěvy arboret a jiných zahrad nebo parků, do kterých je vstup regulován*“ a bodu 13 písm. a) a d) mimořádného opatření, neboť tato ustanovení ukládají povinnosti pouze provozovatelům služeb a organizátorům akcí. Navrhovatel v této souvislosti ani netvrdí, že by byl výkonem povinností uložených mimořádným opatřením provozovatelům služeb nebo organizátorům akcí diskriminován pro některý ze zákazných důvodů uvedených v čl. 3 odst. 1 Listiny (srov. bod 29 rozsudku tzv. *bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb*).

[14] Pokud jde o čl. I bod 9 písm. d), bod 10 písm. d) a bod 11 písm. a) ve slovech „*a návštěvníkům se nařizuje tyto rozestupy dodržovat, nejde-li o osoby ze společné domácnosti nebo žáky nebo studenty jedné školy nebo je dozorující osoby*“, mimořádného opatření, není navrhovatel aktivně procesně legitimován k jejich napadení. Netvrdí totiž, jak se dotýká jeho právní sféry to, že musí v daných prostorech udržovat rozestup alespoň 1,5 m od ostatních osob. Rovněž není aktivně procesně legitimován k napadení čl. I bodu 10

pokračování

písm. c) mimořádného opatření. Toto ustanovení totiž reguluje povinnosti základních a středních škol organizujících lyžařský kurz, nikoliv osob chtějících využít služeb přepravy na lanové dráze a lyžařském vleku (viz bod [11] tohoto usnesení).

[15] Navrhovatel dále navrhuje zrušení čl. I bodu 9 písm. a) a b), bodu 10 písm. a) a b), bodu 11 písm. b) a c) a bodu 13 písm. b) a c) mimořádného opatření. Jak již uvedl soud v bodě [11] tohoto usnesení, navrhovatel dovozuje aktivní procesní legitimaci k napadení těchto částí mimořádného opatření z toho, že mu jako neočkované osobě, která onemocněla covid-19 neprodělala, brání v tom, aby mohl vzít své děti do aquaparku, do kina, divadla, na lyže nebo do zoo. Pravidla vyplývající z čl. I bodu 9 písm. a) a b), bodu 10 písm. a) a b), bodu 11 písm. b) a c) a bodu 13 písm. b) a c) mimořádného opatření ve spojení s podmínkami prokázání tzv. bezinfekčnosti podle čl. I bodu 15 mimořádného opatření navrhovateli zakazují výše zmíněné činnosti provádět se svou rodinou. Navrhovatel tak ve vztahu k těmto ustanovením mimořádného opatření konsekventně a logicky tvrdí konkrétní dotčení na svých subjektivních právech. Právní sféra navrhovatele proto mohla být těmito částmi mimořádného opatření dotčena. Vzhledem k tomu, že se jedná o činnosti patřící k běžnému způsobu trávení volného času, neshledal soud žádný důvod, aby těmto tvrzením nevěřil (srov. bod 24 rozsudku *tzv. bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb*). Současně není rozhodné, že návštěvy zoo, kin a divadel podle čl. I bodu 11 písm. b) a bodu 13 písm. b) mimořádného opatření jsou umožněny i osobám nesplňujícím podmínky čl. I bodu 15 mimořádného opatření, jde-li o skupinu do 20 osob. Lze totiž jen stěží z pozice diváka nebo účastníka skupinové prohlídky ovlivnit, kolik osob organizátor na akci vpustí nebo kolika osobám prohlídku umožní.

[16] Soud nicméně podotýká, že čl. I bod 9 písm. b), bod 10 písm. b), bod 11 písm. c) a bod 13 písm. c) mimořádného opatření obsahují také úpravu, která ukládá povinnosti pouze provozovatelům daných služeb a organizátorům akcí nebo skupinových prohlídek. Zákazník však bez dalšího nemůže napadnout povinnosti uložené provozovateli nebo organizátorovi (viz bod [10] tohoto usnesení).

[17] Pokud jde o čl. I bod 9 písm. b) mimořádného opatření, ten upravuje následující povinnosti ve vztahu k provozu a používání umělých koupališť, wellness zařízení, saun a solných jeskyní. Provozovatel je splnění podmínek podle čl. I bodu 15 mimořádného opatření povinen kontrolovat u osob, které musí podmínky splňovat, a daná osoba je povinna splnění podmínek provozovateli prokázat. Neprokáže-li je, je provozovateli zakázáno tuto osobu do uvedených prostor vpustit. Z uvedeného tak vyplývá, že jednotlivá pravidla obsažená v čl. I bodu 9 písm. b) mimořádného opatření tvoří ve svém souhrnu ucelené pravidlo [kontrolovat – prokázat – (případně) nepustit do prostor]. Povinnosti provozovatele pak tvoří část tohoto pravidla [kontrolovat – (případně) nepustit do prostor]. Pakliže by soud přezkoumal pouze pravidla týkající se zákazníků (prokázat), pak by osamocené povinnosti provozovatele postrádaly v dané části mimořádného opatření smysl (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 10. 2021, čj. 9 Ao 20/2021-59, bod 23, a rozsudek *tzv. bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb*, bod 27). A to jak z hlediska gramatického (po vypuštění by nebylo zřejmé, koho má provozovatel kontrolovat), tak i z hlediska systematiky daného ustanovení. Povinnosti provozovatele totiž jsou zjevně navázány na primární povinnosti zákazníka. Za této situace proto soud přezkoumal čl. I bod 9 písm. b) mimořádného opatření jako celek. Uvedené závěry

pak platí i pro čl. I bod 10 písm. b), bod 11 písm. c) a bod 13 písm. c) mimořádného opatření, které rovněž zakotvují pravidlo kontrolovat – prokázat – (případně) službu neposkytnout, neprodat jízdenku, neumožnit účast na skupinové prohlídce nebo nepustit na akci.

[18] Navrhovatel tedy má z výše uvedených důvodů aktivní procesní legitimaci k napadení čl. I bod 9 písm. b), bod 10 písm. b), bod 11 písm. c) a bod 13 písm. c) mimořádného opatření jako celku, přestože tato ustanovení upravují rovněž povinnosti provozovatelů (organizátorů akcí). K tomu nicméně soud podotýká, že důvodné mohou být jen ty námitky, které se týkají práv navrhovatele.

[19] Jde-li o čl. I bod 15 mimořádného opatření, navrhovatel namítá, že se ho mimořádné opatření dotýká tím, že nemůže využívat služby bez splnění požadavků tohoto ustanovení. Zároveň spatřuje jeho nezákonnost a nepřiměřenost v tom, že neobsahuje výjimku z důvodu výhrady svědomí. Protože navrhovatel tvrdí, že patří do skupiny osob, kterým mimořádné opatření nijak neumožňuje prokázat svoji tzv. bezinfekčnost, přestože se nemohou nechat naočkovat pro výhradu svědomí, v důsledku čehož je vyloučen z využívání služeb regulovaných mimořádným opatřením, je k podání návrhu na zrušení tohoto bodu aktivně procesně legitimován (srov. bod 25 rozsudku *tzv. bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb*, rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2021, čj. 6 Ao 21/2021-23, *uznávání protilátek I*, bod 9, nebo ze dne 2. 9. 2021, čj. 9 Ao 13/2021-36, *uznávání protilátek II*, bod 9).

[20] Navrhovatel tak má aktivní procesní legitimaci k napadení čl. I bodu 9 písm. a) a b), bodu 10 písm. a) a b), bodu 11 písm. b) a c), bodu 13 písm. b) a c) a bodu 15 mimořádného opatření. V části týkající se čl. I bodu 9 písm. c) a d), bodu 10 písm. c), d) a e), bodu 11 písm. a) a bodu 13 písm. a) a d) mimořádného opatření je namísto návrh odmítnout jako podaný osobou zjevně neoprávněnou v souladu s § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

IV.2 Zjevná neopodstatněnost návrhu

[21] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda se v nyní projednávané věci nejedná o návrh zjevně neopodstatněný podle § 13 odst. 3 pandemického zákona, dle kterého *je-li návrh zjevně neopodstatněný, soud jej mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků usnesením odmítne*.

[22] Nejvyšší správní soud již dříve podrobně vyložil, že institut zjevné neopodstatněnosti má své místo mj. tam, kde se již ve své rozhodovací praxi obdobnou věcí zabýval, rozhodl zamítavým rozsudkem a nemá důvod se od svého dříve vyjádřeného právního názoru odchýlit. Jedná se o specifický režim soudního přezkumu podle pandemického zákona, jehož účelem je zrychlené a zjednodušené rozhodnutí o návrhu (srov. např. usnesení NSS ze dne 18. 5. 2021, čj. 5 Ao 2/2021-52, č. 4211/2021 Sb. NSS, body 10 až 13, či ze dne 8. 7. 2021, čj. 7 Ao 19/2021-19). Postup zvolený v takových případech zdejší soudem aproboval i Ústavní soud (viz např. usnesení ze dne 22. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 1482/21, ze dne 28. 7. 2021, sp. zn. III. ÚS 1498/21, či ze dne 17. 8. 2021, sp. zn. II. ÚS 2129/21).

pokračování

[23] Podstata nyní projednávaného návrhu se týká otázky, zda je mimořádné opatření nezákonné a nepřiměřené z důvodu, že neobsahuje výjimku v čl. I bodu 15 pro osoby, kterým v očkování proti onemocnění covid-19 brání výhrada svědomí. Navrhovatel dále namítá, že mimořádné opatření neobsahuje řádné odůvodnění chybějící výjimky pro výhradu svědomí, že očkované osoby šíří vir dále a že mají stejnou virovou nálož jako neočkovaní. Cílem mimořádného opatření je nucení k očkování. Navrhovatel sepsal dříve vyslovené přání, aby v případě nákazy tímto onemocněním nebyl léčen. Nezahltí proto zdravotnický systém.

[24] Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 1. 4. 2022, čj. 8 Ao 1/2022-62, *výhrada víry při přezkumu OOP*, zabýval otázkou, zda není napadené mimořádné opatření nezákonné a nepřiměřené tím, že neobsahuje výjimku v čl. I bodu 15 pro osoby, které se nemohou nechat naočkovat z důvodu své víry nebo náboženského přesvědčení. Nejprve v části IV.3 *K namítané diskriminaci* zdůraznil, že mimořádným opatřením nebyla uložena povinnost k očkování proti onemocnění covid-19. Následně vysvětlil, proč čl. I bod 15 mimořádného opatření nebyl přímo nebo nepřímo diskriminační ve smyslu čl. 3 odst. 1 Listiny vůči osobám buddhistické víry a proč není mimořádné opatření nezákonné, jestliže výše zmíněnou výjimku neobsahuje. Soud rovněž zdůvodnil, proč nelze přihlídnout k dříve vyslovenému přání navrhovatelky, a dále dospěl k závěru, že při přezkumu mimořádného opatření nemůže soud individuální výhradu víry či svědomí zohlednit. V části IV.4 *Přiměřenost čl. I bodu 15 mimořádného opatření* následně posoudil, zda není mimořádné opatření z důvodu chybějící výjimky nepřiměřené. Jelikož však navrhovatelka relevantně nezpochybnila stěžejní odborná východiska odpůrce, vyšel soud ze závěrů rozsudku *tzv. bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb*. Nad rámec toho pak soud uvedl, že i kdyby v podstoupení dobrovolného očkování navrhovatelce skutečně bránila její buddhistická víra, byla mimořádným opatřením omezena toliko ve využívání zbytných služeb. Zásah do práv a právem chráněných zájmů byl proto i z tohoto pohledu přiměřený.

[25] Navrhovatel v nyní projednávané věci uplatňuje obdobné námitky jako navrhovatelka ve věci *výhrada víry při přezkumu OOP*. Přestože se týkají světské výhrady svědomí, jsou závěry rozsudku *výhrada víry při přezkumu OOP* plně přenositelné i na věc navrhovatele, a to jak stran namítané nezákonnosti mimořádného opatření, tak i jeho nepřiměřenosti. Navrhovatel totiž shodně jako navrhovatelka ve věci *výhrada víry při přezkumu OOP* neuvedl a nedoložil žádná relevantní odborná tvrzení, která by byla s to vyvrátit stěžejní odborné předpoklady odpůrce, pro které se neočkované osoby nenacházejí ve srovnatelném postavení s osobami očkovanými. Pokud jde o námitku, že v odůvodnění mimořádného opatření není zdůvodněna chybějící výjimka pro výhradu svědomí, Nejvyšší správní soud v bodě 40 rozsudku ze dne 16. 12. 2021, čj. 9 Ao 22/2021-75, uvedl, že není-li mimořádné opatření diskriminační (respektive nezákonné pro chybějící výjimku), je nedůvodná i námitka, že měl odpůrce v odůvodnění opatření výjimku z podmínky očkování související s náboženskou vírou odůvodnit (shodně bod 39 rozsudku sp. zn. 9 Ao 28/2021). Dospěl-li proto soud v rozsudku *výhrada víry při přezkumu OOP* k závěru, že mimořádné opatření není nezákonné, jestliže neobsahuje výjimku z povinnosti prokázat *tzv. bezinfekčnost* pro osoby, které se nechťejí nechat naočkovat z důvodu své víry nebo náboženského přesvědčení, a tento závěr je přenositelný s ohledem na obdobnost návrhu i na nyní projednávanou věc,

pak výše uvedený závěr rozsudku sp. zn. 9 Ao 22/2021 dopadá na námitku navrhovatele stran nedostatku odůvodnění mimořádného opatření.

[26] Protože se Nejvyšší správní soud obdobnou věcí zabýval již v rozsudku *výhrada víry při přezkumu OOP*, rozhodl o ní zamítavým rozsudkem a neshledal v nyní projednávané věci důvod se od svého dříve vyjádřeného právního názoru odchýlit, dospěl k závěru, že je návrh zjevně neopodstatněný ve smyslu § 13 odst. 3 pandemického zákona. Není proto dán důvod, aby se tímto návrhem znovu věcně zabýval. S ohledem na zásadu ekonomie soudního procesu proto ve stručnosti odkazuje na závěry rozsudku *výhrada víry při přezkumu OOP*, aniž by je zde znovu obsáhle rekapituloval.

V. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud návrh v části týkající se čl. I bodu 9 písm. c) a d), bodu 10 písm. c), d) a e), bodu 11 písm. a) a bodu 13 písm. a) a d) mimořádného opatření odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Ve zbývajících částech pak soud návrh s ohledem na výše uvedené a v návaznosti na rozsudek *výhrada víry při přezkumu OOP* shledal zjevně neopodstatněným, a proto jej podle § 13 odst. 3 věty první pandemického zákona odmítl.

[28] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. *žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.*

[29] Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. *má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*

[30] Ve vztahu k části, v níž byl návrh odmítnut z důvodu nedostatku aktivní procesní legitimace navrhovatele, proto nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ve zbývajících částech rozhodl Nejvyšší správní soud o náhradě nákladů řízení podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. s přihlédnutím k úspěchu ve věci (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, a usnesení NSS ze dne 12. 11. 2021, čj. 8 Ao 27/2021-72, bod 22). Navrhovatel na základě zjednodušeného (kvazimeritorního) posouzení věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrci v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu jejich náhradu soud nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. dubna 2022

Petr Mikeš
předseda senátu

